

[Indenrigsministeren.]

Administration maa kæmpe med. Den Tid, vi lever i, stiller uhyre store Krav til Kommunalmandenes Indsigt, Dygtighed og Paapasselighed. Det er klart, at en Krise netop af den Art, som vi nu oplever den, maa blive særlig farlig for Kommunernes Økonomi. Jeg var klar over det paa et meget tidligt Tidspunkt, og derfor er der ogsaa, som man vil vide, truffet Hjelpeforanstaltninger i større Omfang end under nogen tidligere Krise. Jeg skal minde om, hvorledes der i Finansaaret 1931—32 blev stillet 10 Mill. Kr. til Raadighed for Kommunerne efter Regler, der i høj Grad tog Hensyn til de vanskeligt stillede Kommuner, hvorledes der i indeværende Finansaar er fordelt 7 Mill. Kr. til Landkommunerne, hvorledes der endnu er til Raadighed for Indenrigsministeren 3½ Mill. Kr. til Støtte for særlig vanskeligt stillede Kommuner, ligesom der i Aar for første Gang indføres en Adgang til for Indenrigsministeren i Forstaaelse med Finansudvalget at fravige de almindelige Regler, der gælder ved Fordelingen af de halvanden Million, der har været fordelt til Kommunerne siden 1903. Hertil føjes endelig, hvad alle kender, den indirekte Støtte for Kommunerne, der laa i Krisehjælpen, som den har virket sidste Aar for Landbruget.

Disse Foranstaltninger i sidste og indeværende Aar er formentlig tilstrækkeligt Udtryk for, at Regeringen har sin Opmærksomhed henvendt paa de særlige Vanskeligheder, Tiden stiller Kommunerne overfor, og det vil Regeringen ogsaa have i den kommende Tid, men man maa ikke vente, at Vanskelighederne for Kommunerne kan fjernes under de nuværende Forhold. Hver enkelt Kommune maa selv gøre sit yderste for at opretholde sin Økonomi ved Opretholdelse af saa god Orden som muligt. Men det er utvivlsomt rigtigt, at man fra Statsmagtens Side i disse Tider bør bidrage til, at Vanskelighederne, hvor de er størst, kan overvindes.

En Støtte overfor det vilde det være, om Staten gennem sin Lovgivning i det hele fremmede en Udligning af de økonomiske Forhold mellem de økonomisk set særlig begunstigede Kommuner og de vanskeligt stillede. Det forekommer mig, at det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen vilde give det Udseende af, at Regeringen havde modsat sig, at man flyttede visse sociale Udgifter over paa Staten. Det er som bekendt ikke Tilfældet. Jeg maa i den Henseende erindre om, at hvis den foreslaaede Socialreform gennemføres, vil det ikke blot medføre, at visse sociale Udgifter overføres til Staten,

men tillige bringe en ændret Refusionsordning mellem Kommunerne, der vil virke langt retfærdigere og komme de vanskeligt stillede Kommuner i særlig Grad til Hjælp. Jeg vil gerne sige til det ærede Medlem, at hvis han vil yde sit til at hjælpe de haardst ramte Kommuner, bør han anvende sin Indflydelse til Fremme af Socialreformen. Endvidere vil jeg nævne, at en vis udlignende Virkning vil kunne opnaas ved visse Ændringer i den kommunale personlige Skat, og jeg kan bebude, at et Forslag om en Revision af denne Skattelovgivning ret snart vil blive forelagt fra min Side.

Det ærede Medlem spurgte endvidere, om der ikke var Mulighed for at gaa til en Konvertering af Kreditforeningslaanene. Jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at det er et Spørgsmaal, man maa have sin Opmærksomhed henvendt paa. Som den højtærede Statsminister har nævnt, er forskellige Forhold vedrørende hele Gælds- og Rentespørgsmaalet under Overvejelse; men med Hensyn til det af det ærede Medlem nævnte Spørgsmaal maa man jo ikke glemme de Vanskeligheder, der opstaar paa dette Omraade i Kraft af det særlige danske Kreditforeningssystem, der bygger paa en fast, i alt Fald i Forhold til de sidste Aars Renteniveau, forholdsvis lav Rente og paa bevægelige Obligationskurser. Dette har utvivlsomt visse Fordele under normale stabile Renteforhold. Paa den anden Side kan det ikke nægtes, at Systemet ikke begunstiger Muligheden for Konvertering. Saafremt Landbrugets Laan var optaget til Pari, men under vekslende Rentefod, er det klart, at Laan, optaget i en Tid med en høj Rentefod, nu vilde kunne konverteres. Her er overfor Konverteringsspørgsmaalet Svagheden i det nuværende System, hvor Tabet ved den høje Rente, der herskede, da Laanene optoges, er taget een Gang for alle gennem Kurstabet, og de egentlige Konverteringsmuligheder derfor først opstaar, naar det almindelige Renteniveau gaar ned under den forholdsvis lave faste Rente i Kreditforeningerne.

Man kan efter min Mening paa ingen Maade afvise, at saadanne Muligheder kan komme til at foreligge, paa samme Maade som de forelaa under 90ernes Konverteringer, hvor det overordentlig lave Renteniveau gav Anledning til, at Laantagerne gennem Kreditforeningerne tog Initiativet til betydningsfulde Konverteringer. Enhver saadan Mulighed maa selvfølgelig iagttages. Det er klart, at en saadan Mulighed vil indtræde tidligere for de forholdsvis højt forrentede Serier indenfor Kreditforenin-